

Selv mord som forbrydelse

Gennem århundreder var det en alvorlig forbrydelse at tage sit eget liv. Det havde ikke bare religiøse årsager, men gjaldt også i den verdslige verden. Selvmord blev regnet for mord. Derfor var det tradition i størstedelen af Vesteuropa at selvmordere skulle straffes, og selv om de for længst var døde, fik de lovens strengeste straf. Ofte en makaber affære. Mange lande havde desuden tillægsstraffe.

I det kristne Europa var det enhver families største frygt at et familiemedlem skulle begå selvmord. For myndighedernes reaktion var nådesløs. Pårørende mistede alt. På tværs af Europa var man enige om én ting: En selvmorders ejendom og formue skulle konfiskeres som en ekstra straf. Det skæppede i statskasserne, men det drev den afdøde familie til tiggerstaven.

I Danmark blev selvmord afkriminaliseret 1866. I det katolske Irland derimod var selvmord en forbrydelse helt frem til 1993.

"Eutanasi"

Den nazistiske idé om det perfekte tyske menneske udelukkede fysisk og psykisk handikappede. Derfor blev det såkaldte "Eutanasiprogram" iværksat. Nazisterne så disse mennesker som "uværdige til liv" og kaldte drabet på dem medlidenhedsdrab.

Læger aflivede mentalt syge og handikappede som man mente udgjorde en trussel mod den "ariske races" fremtid. Det foregik i hemmelighed. På grundlag af oplysninger om den enkelte patients helbred og arbejdsevne vurderede et lægeudvalg om den pågældende skulle leve eller dø. Drabene omfattede også såkaldt "asociale", det vil sige kriminelle, subsistensløse, prostituerede, alkoholikere og homoseksuelle.

Eutanasiprogrammet, der pågik indtil krigens slutning, omfattede til sidst også syge og svagelige i koncentrationslejrene, slavearbejdere og bombeofre. Det skønnes at mere end 200.000 blev myrdet i perioden 1939 - 1945 under dække af at der var tale om medlidenhedsdrab, "eutanasi".

Ordet eutanasi har på den baggrund fået en dårlig klang i manges øren og anvendes hovedsagelig af modstandere af aktiv dødshjælp.

Svend Lings